

И. Стубелъ

Пъсни за гората

I

Горо, майко наша, пазви разтвори,
въ твойтъ млади клони утрото гори.
И зелени буки весело шумятъ,
ручей имъ приглася — шепне цвѣтъ до цвѣтъ.
Между тѣхъ пжтека чиста криволи,
и звѣнятъ въ тревитъ работни пчели.
И звѣни на славей тихо пѣсеньта,
слушатъ богомолно клони и листа.
Затова отъ твойта ведрина и сводъ,
Горо, майко наша, блика новъ животъ.

II

Горо моя, зеленѣй,
клони пролѣтни люлѣй. . .
Твойта пѣсень родна, свята,
нека стигне небесата,
нека буди и зове
върнитъ ти синове.
Нѣкога на твойтъ скути
спѣха старитъ хайдути,
и звѣнѣше надалечъ
българската жива речъ.
А въвъ тежѣкъ день, несвѣсенъ,
въра бѣ ни твойта пѣсень.
Затова ти пѣй ни, пѣй,
нова пролѣтъ да изгрѣй.
Като пламѣкъ въвъ сѣрдцата
рано да зори зората
и отново пакъ да спре
тамъ — надъ Бѣлото море. . .